

Deniz Feneri

— ecem-gokce-- · 12 Şubat 2010

Yeşile çalan gözlerin yeşile bakıyor bugün...
Her şey ne kadar farklı, ne kadar anlamlı gülüyor...
Benimsediklerin vazgeçilmez gibi görünmüyor bu kez; bu özlemlili şehirden bihaber...

Üzgün ve hırçın;
Sert esen rüzgâra karşı koymaya çalışır gibi dalgalar;
Başaramadığında ise hırsına yenik düşercesine;
Her defasında; bir yudum daha alıyor kadehinden ve,
Bir adım daha yaklaşıyor kıyıya geri almak ister gibi ona ait olanları...

Ilık ılık dokunuyor tenime ruhuma işlemek istercesine bu meltemli yaz akşamları...
Zaman bile ilerlemekten mahcup;
Öylece kalakalıyor...

Uzaklarda gördüğüm siluet şehirler gibi gözlerin...
Bulutların ardına gizlenmiş;
Merak uyandıran güzelliğiyle fark edilmeyi bekliyor...

Sanki senin ruhunla hareketleniyor doğa...
Senin kalp atışlarınla hayat buluyor...
Bir bahar yelinin sarhoşluğuna bırakmış gibi kendini;
Bu hoş edayla oynaşır gibi yapraklar...

Ama ben;
Tan yeri her ağardığında hep bu fenerde buluyorum kendimi...
Koyu karanlığı rengârenk boyayan ışığını;
Hep buradan seyrediyorum.

Gülüşünü ilk gördüğüm zaman; uykusundan sıçrayan küçük bir çocuk misali heyecanlı;
Bırakıyorum kendimi; hasret kaldığım gamzelerine sabahın...

Ayak bastığın bu şehir;
Hiç bu kadar güzel görünmemişti...

Ama bu şehir;

Hiç bu kadar gözü yaşlı bakmamıştı geçen bir baharın ardından...
Hiç bu kadar sert vurmamıştı dalgalar yüreğine;
Ve böylesi parça parça bölmemişti ruhunu; daha çok acıtmak istercesine...

Yazıyorum...

Titreyen kalemimin dokunuşuyla avutmaya çalıştığım yokluğun;
Gözlerinin izlediğini sandığım bu satırlarda anlam bulmaya çalışıyor...

Ne satırlar yetiyor anlamaya;
Ne kalbim dayanıyor anlatmaya...
İnsaf etsin yıllar isterse; ister dursun ,ister yorsun;
İyisi mi bu güzellik, hayalinle hayat bulsun...

Şimdi ne sen konuş; ne ben yazayım...
Nasılsa bu fenerde hep;
Seninle yan yanayım...

Ecem Gökçe Seyhan
Ağustos/09